

Arrest

nr. 236 672 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U verklaart afkomstig te zijn van de soennitische regio Adhamiya in Bagdad. U en uw familie zouden het sjiietisch geloof aanhangen. U zou als trainer hebben gewerkt in een sportclub in Adhamiya. In deze regio zouden de Iraakse ordediensten na elke aanslag huiszoeken hebben verricht op zoek naar wapens en terroristen. U zou regelmatig aan deze huiszoeken zijn onderworpen, maar onmiddellijk hierna met rust zijn gelaten door de Iraakse ordediensten. Eénmalig zou u door de Iraakse politie zijn meegenomen voor ondervraging omdat u geen identiteitsdocument zou hebben kunnen voorleggen.

Echter, nadat uw familie dit document aan de politie zou hebben overhandigd, zou u onmiddellijk zijn vrijgelaten. Begin 2010 zou u zijn verwittigd door uw buurman, werkzaam bij de Iraakse inlichtingendienst, als sjiïet voorzichtig te zijn in Adhamiya. Uw buurman zou later, vermoedelijk vanwege zijn beroepsactiviteiten, zijn vermoord door leden van een gewapende groepering. Op 1 mei 2010 zou u thuis een briefomslag hebben aangetroffen met twee kogels. Sindsdien zouden u en uw echtgenote af en toe zijn ondergedoken bij verwanten en vrienden in de sjiïtische regio Al Shaab in Bagdad. Op 1 juni 2010 zou uw dochtertje N. voor uw huis zijn ontvoerd door onbekenden. Zes dagen later bleek ze te zijn gedood, vermoedelijk door soennitische extremisten vanwege uw sjiïtisch geloof. Na de moord op uw dochtertje zouden u en uw echtgenote nog ongeveer zes maanden in Bagdad ondergedoken hebben geleefd. Op 10 januari 2011 zou u met uw Iraaks paspoort met uw gezin legaal naar Syrië en Turkije zijn gereisd. Vervolgens zou u met een vervalst Europees paspoort naar België zijn doorgereisd waar u op 13 januari 2011 asiel aanvroeg. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Bagdad uit vrees voor vervolging door soennitische extremisten.

Het CGVS besloot u op 15 februari 2011 de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet omdat uw stad van herkomst, Bagdad, toen als dermate onveilig werd beschouwd dat een burger zoals uzelf een risico op ernstige schade dreigde te lopen in het kader van een binnenlands conflict. Het CGVS was echter van oordeel dat er in uw hoofde geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging omdat uw verklaringen ongeloofwaardig waren. De vluchtelingenstatus werd u bijgevolg geweigerd.

Volgens uw verklaringen kon uw echtgenote niet goed aarden in België en besloten jullie in mei 2013 vanuit België naar Oman te reizen. U reisde met uw Iraakse paspoort, dat u al die tijd in uw bezit had maar niet voorlegde gedurende uw asielprocedure uit vrees te worden uitgewezen naar Irak. U kreeg in Oman een verblijfsvergunning op basis van uw werkcontract daar. U gaf trainingen en reisde hiervoor naar verschillende landen, waaronder ook in Europa. Toen uw werkcontract in 2018 afliep, besloten jullie naar België terug te keren.

Jullie kwamen hier aan op 3 september 2018. Uw verblijfsstatus was op dat moment nog geldig. Bij jullie aanmelding bij het gemeentehuis werd jullie Belgische verblijfskaart echter ingenomen. Er werd toen gezegd dat jullie eerst een domicilie moesten hebben, waarna jullie documenten weer in orde zouden kunnen worden gebracht. U kreeg echter geen nieuws meer hierover, bovendien vervielen de paspoorten en visa van uw kinderen. U besloot daarom in naam van uw kinderen M. R. M. X (CG 19/14391; O.V. 6.751.988) en A. R. M. X (CG 19/14391C; O.V. 6.751.988) een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 25 april 2019.

Op 5 juni 2019 vond een persoonlijk onderhoud plaats om na te gaan waarom u voor uw kinderen een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U verwees toen naar de problemen waarvoor jullie initieel Irak hadden verlaten en wees ook op het feit dat uw dochter A. diabetes heeft. Uit de toen door u voorgelegde paspoorten en verklaringen bleek dat zowel uw echtgenote als uw kinderen enkele keren naar Bagdad waren teruggekeerd.

Rekening houdend met deze nieuwe informatie werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 26 september 2019 om mondeling op deze nieuwe elementen te reageren. U stelt niet naar Irak terug te kunnen daar u er nog steeds een vrees heeft omwille van de bedreigingen die u daar ontving. Tevens verwijst u naar de algemene situatie in Bagdad die volgens hetgeen u via via vernam nog steeds niet veilig zou zijn. Tot slot haalt u aan dat in Irak geen toereikende medische zorg voor uw dochter aanwezig zou zijn. Als reden voor de terugkeer van uw echtgenote en kinderen naar Bagdad vermeldde u dat ze de eerste keer een paspoort voor uw zoon diende af te halen, de andere bezoeken hadden te maken met het feit dat uw schoonmoeder kanker had en uw echtgenote haar wilde bijstaan tijdens haar behandeling.

U legde uw originele paspoort (d.d. 5/3/'15), enkele werkgerelateerde documenten uit Oman en kopieën van documenten in verband met de medische toestand van uw schoonmoeder voor.

B. Motivering

U werd op 15 februari 2011 de status van subsidiair beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Bagdad "een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in

het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vw. bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand" in de zin van artikel 55/5 Vw., wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en nietvoorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reël risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vw. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Bagdad nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reël risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Irak. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Bagdad al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie o.a. RvV 26 november 2015, nr. 157 161), en ook het EHRM is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Irak niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, 23 augustus 2016, para. 53-55). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.

De informatie waarover het CGVS heden beschikt (zie de **COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_bagdad_20180326.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Bagdad, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen.

Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi aan dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie.

De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017. De veiligheidssituatie in Bagdad is bovendien zodanig verbeterd dat de Iraakse autoriteiten van start zijn gegaan met het ontmantelen van "blast barriers" en "checkpoints" in bepaalde gebieden in centraal Bagdad.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in de provincie Bagdad, (met een oppervlakte van 4555 km², en iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont) ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend, ligt het schoolbezoek er tamelijk hoog, en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds worden deze checkpoints meer en meer afgebouwd, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd bovendien begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering in de algemene veiligheidssituatie. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints en "blast barriers" toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad niet duurzaam verbeterd was zij de bewegingsvrijheid binnen de stad verder zouden hebben beperkt.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 nr. 34) en er keren sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40). UNHCR maakt bovendien nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat de situatie in Bagdad ingrijpend gewijzigd is dat zij er geen reëel risico meer lopen op ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Immers, indien de Bagdad is die vanuit België en andere Europese lidstaten terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad nog steeds dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Hoewel u zelf niet naar Bagdad bent teruggekeerd, deden uw echtgenote en kinderen dit wel. Ze deden dit vanuit jullie toenmalige verblijfplaats in Oman, terwijl uw echtgenote en dochter M. tegelijk genoten van de subsidiaire beschermingsstatus in België. U verklaart dat uw echtgenote vier keer is teruggekeerd naar haar land. Ze verbleef telkens in Bagdad (CGVS -2 p.8-10). De eerste keer was van 22 mei tot 26 juni 2015, de tweede keer van 20 oktober tot 14 november 2014, de derde keer van 11 januari tot 9 februari 2018 en de vierde keer van 9 juni tot 8 juli 2018 (CGVS 11/02029B-2 p.2-3). Uw echtgenote vestigt er de aandacht op nooit langer dan een maand in Bagdad te hebben verbleven (CGVS 11/02029B-2 p.7). Ze was de eerste keer teruggekeerd om een paspoort voor uw zoon in orde te brengen. Als reden voor haar andere reizen naar Irak, liet u verstaan dat ze haar zieke moeder wilde bijstaan bij haar kankerbehandeling (CGVS-2 p.8). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de door jullie verklaarde reden voor de terugkeer van uw echtgenote naar Irak, dient tegelijk te worden vastgesteld dat haar veelvuldige vrijwillige terugkeer naar Irak en het feit dat ze hierbij ook haar kinderen meenam, bovenstaande appreciatie over de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad bevestigt (CGVS-2 p.9) en aldus aantoonst dat er in jullie geval geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uzelf stelt over de veiligheidssituatie in Bagdad niet veel te kunnen vertellen. U zou via vrienden wel vernomen hebben dat de situatie daar nog steeds te wensen overlaat. Er vinden betogingen plaats, er zijn nog steeds milities aanwezig en er vinden willekeurige moorden en verkrachtingen plaats (CGVS-2 p.10-11). Deze elementen worden door het CGVS in rekenschap gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Ook stelde u nog steeds de personen te vrezen dewelke u zouden hebben bedreigd (CGVS-2 p.11). Dit element riep u echter al eerder in tijdens uw asielprocedure en werd ongeloofwaardig bevonden. Met betrekking daartoe dient vermeld te worden dat tijdens de eerdere behandeling van uw verzoek om internationale bescherming is gebleken dat aan de door u aangehaalde problemen geen geloof kon gehecht worden. In de beslissing van 15 februari 2011 werd er reeds op gewezen dat er geen geloof kon worden gehecht aan de bedreigingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest of in het geval van een terugkeer naar Bagdad, Irak, zou worden.

Bovendien blijken uw tantes en uw schoonfamilie nog steeds in Bagdad te verblijven (CGVS-2 p.4, 6), hetgeen wederom een bevestiging vormt voor de bovenstaande appreciatie over de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad.

U verklaart tot slot dat uw dochter A. bij haar bezoek aan Irak een virus opliep en diabetes kreeg. In Irak zou de nodige behandeling voor haar niet aanwezig zijn. Hier in België zou ze veel beter worden verzorgd (CGVS-2 p.11). Deze door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

*De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele paspoort (d.d. 5/3/15), enkele werkgerelateerde documenten uit Oman en kopieën van documenten in verband met de medische toestand van uw schoonmoeder. Deze vormen enkel een indicatie voor uw identiteit en herkomst, uw voormalige werksituatie en de medische toestand van uw schoonmoeder, dewelke hier niet ter discussie staan.*

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. De ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve het volgende vast:

2.1.1. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht "*door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling*". Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt en het onwettig bevinden van de aangevochten beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat het desgevallend inwilligen van het beroep hem een concreet voordeel oplevert (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

2.1.2. Naar luid van artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Naar luid van artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermde vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van § 5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderden overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. De parlementaire werkzaamheden verduidelijken de draagwijdte van deze bepaling als volgt:

“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6).

2.2. Gelet op het gegeven dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende op 13 januari 2011 en hem op 15 februari 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, werden de partijen ter zitting gevraagd om zich uit te spreken over het belang van verzoeker bij de huidige vordering.

2.3. De verzoekende partij verklaart zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.4. De verwerende partij stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.5. Verzoeker diende *in casu* een verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2011. Op 15 februari 2011 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte hij op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 29 oktober 2019, overeenkomstig artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België.

2.6. Verzoeker doet derhalve niet blijken van het rechtens vereiste belang zodat het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS